

ВІННИЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

«Затверджую»

Ректор

Вінницького національного технічного
університету

Грабко В.В.

ОСВІТНЬО-НАУКОВА ПРОГРАМА ПІДГОТОВКИ ДОКТОРІВ ФІЛОСОФІЇ

в аспірантурі Вінницького національного технічного університету
за спеціальністю 172 – Телекомунікації та радіотехніка
III (освітньо-науковий) рівень вищої освіти

(освітньо-наукова програма рекомендована до впровадження Вченою радою
Вінницького національного технічного університету
протокол № 11 від 14 квітня 2016 року)

Галузь знань – 17 – Електроніка та телекомунікації
Обсяг освітньої складової програми - 50 кредитів ЄКТС
Термін навчання - 4 роки
Форма навчання – денна, заочна

ЗМІСТ

1. Загальна характеристика (спрямованість, профіль) освітньо-наукової програми підготовки докторів філософії за спеціальністю 172 – Телекомунікації та радіотехніка	3
2. Зв'язок освітньо-наукової програми з науковими школами та тематикою науково-дослідницьких робіт в університеті	3
3. Тематика дисертаційних досліджень зі спеціальності	4
4. Зміст освітньо-наукової програми	5
5. Мета і завдання освітньо-наукової програми	6
6. Стель та методика викладання освітніх дисциплін, система оцінювання	7
7. Застосування сучасних технологій викладання та навчання	12
8. Науково-дослідницька робота аспіранта	13
9. Проміжна та підсумкова атестації	14
10. Внутрішня та зовнішня системи забезпечення якості освітньої та наукової складових підготовки докторів філософії.	15
11. Результати навчання та науково-дослідницької діяльності аспірантів	19
12. Програмні (загальні та фахові) компетентності випускників аспірантури	19
13. Перспективи працевлаштування випускників аспірантури.	22
Додатки	
Додаток А. Розподіл змісту освітньо-наукової програми та максимальний навчальний час за дисциплінами підготовки	23
Додаток Б. Зміст дисциплін та структурно-логічна схема	25
Додаток В. Графік виконання індивідуального плану наукової роботи аспірантами за ОНП підготовки докторів філософії в аспірантурі Вінницького національного технічного університету (денна та заочна форми)	35

1. Загальна характеристика (спрямованість, профіль) освітньо-наукової програми підготовки докторів філософії за спеціальністю 172 – Телекомунікації та радіотехніка

Ця освітньо-наукова програма (ОНП) підготовки докторів філософії поширюється в Вінницькому національному технічному університеті.

Фахівець рівня *доктор філософії*

за спеціальністю – **172 Телекомунікації та радіотехніка**

освітнього рівня: **III (освітньо-науковий) рівень вищої освіти**

кваліфікація: **2149.1 науковий співробітник-консультант (галузь електроніка та телекомунікації);**

з узагальненим об'єктом діяльності: телекомунікації та радіотехніка.

з нормативним терміном навчання (денна, заочна форма): **чотири роки.**

Ця програма встановлює:

- нормативний зміст навчання в Вінницькому національному технічному університеті,
- обсяг та рівень засвоєння у процесі підготовки відповідно до вимог доктора філософії за спеціальністю 172 – Телекомунікації та радіотехніка;
- перелік навчальних дисциплін підготовки докторів філософії;
- форму проміжної та підсумкової атестації;
- термін навчання.

Програма призначена для сертифікації докторів філософії та атестації випускників Вінницького національного технічного університету.

2. Зв'язок освітньо-наукової програми з науковими школами та тематикою науково-дослідницьких робіт в університеті

Підготовка дисертаційних робіт за ОНП підготовки докторів філософії в аспірантурі Вінницького національного технічного університету за спеціальністю **172 – Телекомунікації та радіотехніка** буде здійснюватися на кафедрі радіотехніки Вінницького національного технічного університету. Впродовж багатьох років кафедрою виконується науково-дослідницька робота.

Голова проектної групи д.т.н., проф. Філіпський Ю.К. є засновником наукової школи: «Динаміка сигнальних перетворень і випадкові процеси у радіотехнічних колах». Під науковим керівництвом Ю. К. Філіпського захищено 9 кандидатських дисертацій, виконано велику кількість (понад 40) держбюджетних і госпдоговірних науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт.

Завідувач кафедрою радіотехніки д.т.н., професор О. В. Осадчук є засновником наукової школи: «Радіотехнічні та радіовимірвальні пристрої з частотним поданням інформації на основі реактивних властивостей напівпровідникових приладів і структур з від'ємним опором». Під науковим керівництвом О.В. Осадчука захистили кандидатські дисертації 8 аспірантів, виконано велику кількість (понад 14) держбюджетних і госпдоговірних науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, ведеться підготовка ще 3 аспірантів.

Заслужений діяч науки та техніки України д.т.н., проф. В.С. Осадчук є засновником наукової школи «Дослідження реактивних властивостей напівпровідникових приладів та розробка мікроелектронних частотних перетворювачів на основі напівпровідникових структур з від'ємним опором».

Під науковим керівництвом В.С. Осадчука захищено 5 докторських дисертацій та 25 кандидатських дисертацій, виконано понад 70 держбюджетних і госпдоговірних науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт.

Заслужений працівник освіти України д.т.н., проф. Кичак В.М. є засновником наукової школи: «Частотне та часове оброблення широкосмугових сигналів радіотехнічних та телекомунікаційних пристроїв і систем». Під науковим керівництвом В.М. Кичака захистили кандидатські дисертації 11 здобувачів та аспірантів, виконано понад 40 держбюджетних і госпдоговірних науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, ведеться підготовка ще 2 аспірантів.

3. Тематика дисертаційних досліджень зі спеціальності

Науково-дослідна тематика дисертаційних робіт повинна відповідати напрямкам досліджень:

1. Розроблення нових радіотехнічних, телекомунікаційних і телевізійних систем, комплексів, пристроїв та їх вузлів.
2. Розроблення методів підвищення ефективності вузлів і пристроїв у системах радіотехніки та телекомунікацій на підставі аналізу, синтезу й оптимізації їх структурних та принципових (електричних) схем і режимів роботи.
3. Дослідження й розроблення принципів, методів, алгоритмів і структур пристроїв формування, генерування, підсилення, фільтрації, модуляції та демодуляції (детектування), кодування, декодування в системах радіотехніки та телекомунікацій.
4. Дослідження й розроблення принципів, методів, алгоритмів, структур пристроїв цифрової обробки сигналів, зокрема багатовимірних, які використовуються в системах радіотехніки та телекомунікацій.
5. Дослідження й розроблення принципів і методик оптимального проектування вузлів та пристроїв радіотехніки й телекомунікацій, зокрема з урахуванням детермінованих та випадкових відхилень параметрів від номінальних значень.
6. Розроблення та дослідження принципів побудови пристроїв лінійного і нелінійного перетворення електромагнітних коливань (підсилювачів, генераторів, модуляторів, перетворювачів і помножувачів частоти, демодуляторів, акустoeлектронних пристроїв, пристроїв компресії та декомпресії тощо).
7. Розроблення й дослідження методів стабілізації та автоматичного регулювання параметрів і характеристик елементів, вузлів та пристроїв радіотехнічних, телекомунікаційних і телевізійних систем та комплексів.
8. Дослідження та розроблення принципів побудови радіотехнічних і телевізійних елементів, удосконалення технології виробництва вузлів та пристроїв різного призначення на підставі використання нових фізичних, хімічних, біологічних та інших явищ.
9. Розроблення методів автоматизації схемотехнічного проектування та комп'ютерного моделювання радіотехнічних, телекомунікаційних і телевізійних вузлів та пристроїв.
10. Розроблення апаратного й програмного забезпечення радіотехнічних, телекомунікаційних і телевізійних пристроїв, систем та комплексів із цифровими методами обробки інформації.

11. Дослідження та розроблення методів підвищення точності, швидкодії та надійності функціонування пристроїв синхронізації, фазового автопідстроювання в радіотехнічних і телекомунікаційних системах.
12. Розроблення методів збільшення дальності зв'язку в діапазоні надвисоких частот з одночасним підвищенням якості передачі широкосмугових повідомлень.
13. Розроблення ефективних методів розподілу інформації та наукових основ побудови телекомунікаційних систем і мереж зв'язку.
14. Дослідження характеристик параметрів радіоінформаційних та телекомунікаційних систем і мереж (пропускної спроможності, надійності каналів зв'язку, вузлів комутації та кінцевого обладнання) і методів їх поліпшення.
15. Розроблення методів підвищення пропускної спроможності, завадостійкості, якості передачі та надійності функціонування систем передачі дискретних і аналогових повідомлень у каналах зв'язку з постійними, змінними та випадковими параметрами.
16. Розроблення цифрових методів передачі, обробки та перетворення сигналів у телекомунікаційних системах на підставі використання елементів цифрової техніки та електронних обчислювальних машин.
17. Дослідження дії зовнішнього впливу на радіотехнічні, телевізійні та телекомунікаційні системи та розроблення методів підвищення завадостійкості та конфіденційності передачі інформації.
18. Розроблення систем комутації, комплексів і засобів розподілу різних видів інформації: телефонної, факсимільної, телеграфної, передачі даних, телевізійної, радіомовної тощо.
19. Розроблення принципів побудови пристроїв і систем передачі інформації по радіо, оптичних і провідних каналів зв'язку.
20. Розроблення методів синтезу радіотехнічних, телекомунікаційних і телевізійних пристроїв і систем з метою підвищення їх технічної та економічної ефективності.

4. Зміст освітньо-наукової програми

Освітньо-наукова програма передбачає такі складові:

1. Професійна теоретична підготовка, що забезпечує підвищення освітнього рівня за відповідною спеціальністю.

До складу теоретичної підготовки включаються:

- нормативні навчальні дисципліни, які забезпечують підвищення професійної майстерності;

- дисципліни вибору ВНЗ, призначення яких полягає у забезпеченні професійного освітньо-кваліфікаційного рівня;

- дисципліни вибору аспіранта дозволяють отримати додаткові знання, що підвищують їхній загальноосвітній рівень і поглиблюють знання у відповідних фахових спрямуваннях.

2. Професійна практична підготовка дозволить закріпити отримані знання на практиці.

3. Науково-дослідницька робота разом з теоретичною забезпечує відповідний освітньо-кваліфікаційний рівень, необхідний для здійснення самостійної науково-дослідницької діяльності.

4. Підготовка та захист дисертаційної роботи, що разом з теоретичною та практичною підготовкою, а також науково-дослідницькою роботою забезпечує відповідний освітньо-кваліфікаційний рівень.

Допускається достроковий захист дисертаційної роботи за умови успішного виконання освітньої та наукової складових освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії.

Розподіл змісту освітньої складової освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії та максимальний навчальний час за циклами наведено у табл.

1.

Таблиця 1. Розподіл змісту освітньої складової освітньо-наукової програми

№	Цикли дисциплін	Навчальних годин	Кредитів
1.	Теоретична підготовка	1500	50
1.1.	Нормативні навчальні дисципліни	750	25
1.2.	Дисципліни вибору ВНЗ	240	8
1.3.	Дисципліни вибору аспіранта	510	17
Разом		1500	50

Нормативний зміст освітньо-професійної програми

1. Система знань у вигляді переліку дисциплін з кількістю навчальних годин/кредитів їх вивчення наведено у додатку А.

2. Дисципліни, що складаються зі змістовних модулів та поєднані у структурно-логічну схему, наведено у додатку Б.

3. Присвоєння кваліфікації **"науковий співробітник-консультант (електроніка та телекомунікації)"** здійснюється після успішного виконання освітньої складової освітньо-наукової програми та захисту дисертаційної роботи доктора філософії.

4. Вибіркова частина ОНП підготовки доктора філософії складається з дисциплін самостійного вибору Вінницького національного технічного університету та вибору аспіранта відповідно до навчального плану.

5. Університет має право у встановленому порядку змінювати назви навчальних дисциплін.

Підсумкова атестація аспіранта

Підсумковою атестацією аспіранта зі спеціальності 172 - Телекомунікації та радіотехніка є захист дисертаційної роботи доктора філософії. При цьому оцінюється рівень професійних знань, умінь та навичок випускника, передбачених вимогами до підготовки доктора філософії.

Присвоєння вченого звання доктор філософії за спеціальністю 172 - Телекомунікації та радіотехніка здійснює Спеціалізована вчена рада відповідного наукового спрямування.

5. Мета і завдання освітньо-наукової програми

Метою ОНП підготовки докторів філософії за спеціальністю 172 - Телекомунікації та радіотехніка є розвиток загальних та фахових компетентностей для забезпечення підготовки кадрів вищої кваліфікації для здійснення науково-дослідницької діяльності.

До основних завдань ОНП підготовки докторів філософії за спеціальністю 172 - Телекомунікації та радіотехніка належать:

1. Поглиблення теоретичної загально університетської та фахової підготовки.
2. Підвищення рівня професійної майстерності випускника.
3. Набуття практичних навичок викладання у вищих навчальних закладах.
4. Розвиток науково-дослідницьких навичок для здійснення самостійних наукових досліджень.
5. Поглиблення рівня професійної спрямованості результатів науково-дослідницької діяльності.
6. Розвиток навичок написання та оформлення результатів наукових робіт у вигляді тез, статей, аналітичних доповідей, монографій тощо.
7. Поглиблення рівня володіння усною та письмовою науковою мовою для апробації результатів наукових досліджень на міжнародних наукових та науково-практичних конференціях, семінарах, круглих столах.
8. Підвищення рівня професійної підготовки за спеціальністю 172 - Телекомунікації та радіотехніка задля здійснення наукової та науково-дослідної діяльності в галузі.

6. Стиль та методика викладання освітніх дисциплін, система оцінювання

Стиль та методика викладання освітніх дисциплін.

Під час викладання навчальних дисциплін буде застосовано проблемно-орієнтований стиль викладання. Теоретичні та практичні завдання, які не були вирішені в процесі наукового і суспільного розвитку, засвідчують суперечність між опанованим знанням і тим, що треба пізнати, дослідити. Елемент проблемності у викладанні спонукає слухача (суб'єкта пізнавальної діяльності) збагачувати знання.

Навчальний матеріал передбачається подавати так, аби він сприяв появі особливого виду мисленої взаємодії, залучив слухача до проблемної ситуації та викликав у нього пізнавальну потребу. Одним із психологічних структурних елементів проблемної ситуації є інформаційно-пізнавальна суперечність, без якої проблемна ситуація неможлива. Створення проблемної ситуації - найвідповідальніший етап у проблемно-розвиваючому навчанні. Система методів проблемно-розвиваючого навчання ґрунтується на принципах цілеспрямованості, бінарності (безпосередня взаємодія викладача й аспіранта) та її складають показовий, діалогічний, евристичний, дослідницький, програмований методи.

Показовий метод - спосіб на основі створення інформаційно-пізнавальної суперечності між раніше засвоєними знаннями та новими фактами, законами, правилами і положеннями з метою пояснення слухачам суті нових понять і формування уявлення про логіку вирішення наукової проблеми. Викладач пояснює навчальний матеріал, формулює проблему, що виникла в історії науки, способи її вирішення вченими. Аспіранти залучаються до активної та продуктивної діяльності, спостерігають, слухають, осмислюють логіку наукового дослідження, беруть участь у доведенні гіпотези, перевірці правильності вирішення проблеми.

Діалогічний метод - виявляє себе у створенні інформаційно-пізнавальної суперечності між раніше засвоєними знаннями та новими практичними умовами їх використання з метою спонукання аспіранта до участі в постановці, вирішенні проблем, засвоєнні нових понять та способів дії.

Евристичний метод базується на створенні інформаційно-пізнавальної суперечності між теоретично можливим способом вирішення проблеми і неможливістю застосувати його практично, з метою організації самостійної роботи аспіранта щодо засвоєння частини програми за допомогою проблемно-пізнавальних завдань.

Дослідницький метод реалізується через створення інформаційно-пізнавальної суперечності між теоретично можливим способом вирішення проблеми і неможливістю застосувати його практично з метою самостійного засвоєння слухачами нових понять, способів інтелектуальних і практичних ДІЙ.

Програмований метод - оснований на суперечності між практично досягнутим результатом і нестачею у слухачів знань для його теоретичного обґрунтування шляхом поетапного поділу навчального матеріалу на питання, задачі й завдання та організації самостійного вивчення нового (або повторення раніше вивченого) матеріалу частинами. Шляхом поетапного роздрібнення навчального матеріалу з постановкою до кожної його частини питань і завдань викладач спонукає аспірантів до самостійної теоретичної роботи з визначення алгоритму пошуку вирішення проблеми, активної участі у створенні проблемної ситуації, висунення припущень, доведення гіпотези і перевірки правильності її вирішення.

Кожну навчальну дисципліну вивчають у чіткій логічній послідовності, у тісному часовому і методичному зв'язку з іншими дисциплінами (це забезпечується розкладом занять). Навчання організується у потоках і навчальних групах за розкладом у такій системі: лекція, семінар/практичне заняття та ін. Основний зміст дисциплін викладається на лекційних заняттях у належно методично-оформленому вигляді. Систематичне здійснення поточного та проміжного контролю знань дає змогу через систему зворотного зв'язку (від слухача до викладача) оперативно вносити до навчального процесу необхідні корективи.

Семінарські заняття є ефективною формою організації навчальних занять, з якими органічно поєднуються лекції. Семінар - це особлива форма навчальних практичних занять, яка полягає у самостійному вивченні за відповідними завданнями викладача окремих питань і тем лекційного курсу з наступним оформленням навчального матеріалу у вигляді рефератів, доповідей, повідомлень тощо. Відмінною особливістю семінару як форми навчальних занять є активна участь суб'єктів пізнавальної діяльності у з'ясуванні сутності проблем, питань, що були винесені на розгляд.

Практичні заняття мають на меті навчити розв'язувати специфічні завдання за спеціальністю. Найчастіше практичні заняття мають систематичний характер і логічно продовжують почату на лекціях роботу. Однак на лекції можливо лише в загальних рисах показати підхід до розв'язання задачі, виконання розрахунків, конструювання об'єктів. Повне розкриття науково-теоретичних принципів здійснюється на практичних заняттях. Відповідно до плану практичного заняття мають бути вирішені розрахункові завдання. У тому випадку, коли завдання вирішується довше, аніж виділено на нього часу, викладач повинен втрутитися і допомогти із розв'язанням.

При викладенні тематичного матеріалу відповідних дисциплін буде застосовано загальнонаукову методологію, яка використовується в усіх або в переважній більшості наук: історичний, термінологічний, функціональний, системний, процесий, когнітивний (пізнавальний) підходи, узагальнення, моделювання та інші.

Історичний метод дає змогу дослідити виникнення, формування і розвиток процесів і подій у хронологічній послідовності з метою виявлення внутрішніх та зовнішніх зв'язків, закономірностей та суперечностей.

Термінологічний принцип передбачає вивчення історії термінів і позначуваних ними понять, розробку або уточнення змісту та обсягу понять, встановлення взаємозв'язку і субординації понять, їх місця в понятійному апараті теорії, на базі якої базується дослідження. Вирішити це завдання допомагає метод термінологічного аналізу і метод операціоналізації понять.

Застосування системного підходу потребує кожний об'єкт наукового дослідження. Сутність його полягає у комплексному дослідженні великих і складних об'єктів (систем), дослідженні їх як єдиного цілого з узгодженим функціонуванням усіх елементів і частин. У системному дослідженні об'єкт, що аналізується, розглядається як певна множина елементів, взаємозв'язок яких зумовлює цілісні властивості цієї множини. Системний принцип дає змогу визначити стратегію наукового дослідження, крім того, стає можливим створення міждисциплінарного знання предмету.

Пізнавальний, або когнітивний, принцип пов'язаний із загальнофілософською теорією пізнання і є методологічною базою для багатьох наук; особливо ефективний у вивченні динаміки науки та її співвідношення з суспільством, в обґрунтуванні провідного значення знання в поведінці індивіда. Слід мати на увазі, що для аналізу формування знання необхідне вивчення практичної і теоретичної діяльності людини у співвідношенні з її соціальним аспектом.

Для вивчення внутрішніх і зовнішніх зв'язків об'єкта дослідження суттєве значення має моделювання. За його допомогою вивчаються ті процеси і явища, що не піддаються безпосередньому вивченню.

Система оцінювання.

Контроль якості навчання та оцінювання знань, умінь і навичок аспірантів

Оцінюванню в балах з дисципліни підлягає рівень знань, умінь і навичок аспірантів, що визначається при проведенні контрольних заходів у ході навчального процесу згідно з відповідними критеріями.

Контрольні заходи включають поточний та підсумковий контроль.

Поточний контроль – оцінювання рівня знань, умінь і навичок аспірантів, що здійснюється в ході навчального процесу проведенням усного опитування, контрольної роботи, тестування, колоквиуму тощо.

Результати поточного контролю реєструються в журналі викладача.

Підсумковий контроль проводиться з метою оцінювання результатів навчання на певному рівні вищої освіти або на окремих його завершених етапах.

Підсумковий контроль враховує семестровий контроль і атестацію здобувачів вищої освіти.

Вищий навчальний заклад може використовувати модульну та інші форми підсумкового контролю після закінчення логічно завершеної частини лекційних і практичних занять з певної дисципліни, а їх результати враховувати при виставленні підсумкової оцінки.

Підсумковий контроль включає модульний та семестровий контроль (диференційований залік).

Модульний контроль (МК) – форма контролю, за якою підбивається підсумок роботи аспірантів впродовж модуля. Результатом модульного контролю є модульна бальна оцінка (МБО).

Модульна бальна оцінка (МБО) – кількість балів, яку отримав аспірант в результаті контролю його знань, умінь і навичок при виконанні всіх видів навчальних робіт, віднесених до відповідного модуля.

Бальна оцінка з дисципліни (БОД) — сума балів, яку отримав аспірант з дисципліни за семестр.

Семестровий контроль проводиться у формі диференційованого заліку з конкретної навчальної дисципліни в обсязі навчального матеріалу, що визначений навчальною програмою, та в терміни, встановлені графіком навчального процесу. При семестровому контролі отримані аспірантом БОД переводяться в оцінки за національною шкалою та за шкалою ЄКТС.

Атестація осіб, які здобувають ступінь доктора філософії, здійснюється після успішного виконання здобувачами освітньої програми на певному рівні.

Організація вивчення дисциплін

Організація навчального процесу за кредитно-модульною системою з конкретної дисципліни здійснюється викладачем, який цю дисципліну викладає, на підставі Тимчасового положення про особливості застосування кредитно-модульної системи організації навчального процесу у Вінницькому національному технічному університеті.

Спираючись на освітню програму, яку здобувач має виконати на певному рівні вищої освіти, викладач розподіляє навчальний матеріал дисципліни на змістові модулі, визначає форми заходів контролю, формує шкалу оцінювання знань, умінь і навичок аспірантів (у балах) з окремих видів роботи та в цілому по модулях. Терміни проведення заходів контролю, попередньо визначених кафедрою, зазначаються у робочому плані дисципліни та графіку організації навчального процесу.

Організація навчального процесу за КМС з конкретної дисципліни фіксується в робочій програмі навчальної дисципліни, яка обговорюється та схвалюється на засіданні кафедри, затверджується методичною комісією факультету (навчально-наукового інституту), для аспірантів якого дана дисципліна викладається, та Методичною радою ВНТУ.

Організація, проведення та підведення підсумків заліково-екзаменаційної сесії

Семестровий контроль проводиться у формі диференційованого заліку з конкретної дисципліни в обсязі матеріалу, визначеному навчальною програмою.

Методика проведення диференційованих заліків визначається лектором. Організація проведення контрольних заходів у період заліково-екзаменаційної сесії регламентується наказом ректора ВНТУ про підготовку та проведення відповідної заліково-екзаменаційної сесії та «Порядком організації та

проведення заліків, диференційованих заліків, екзаменів у Вінницькому національному технічному університеті» (Вінниця, ВНТУ, 2016).

Семестрові диференційовані заліки проводяться за розкладом, який доводиться до відома викладачів і аспірантів не пізніше як за місяць до початку сесії.

Оцінювання знань, умінь та навичок аспірантів відбувається за шкалою оцінювання (національна та ЄКТС).

Таблиця 2 — Шкала оцінювання: національна та ЄКТС

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка ECTS	Оцінка за національною шкалою для диференційованого заліку
90 - 100	A	відмінно
82 - 89	B	добре
75 - 81	C	
64 - 74	D	задовільно
60 - 63	E	
35 - 59	FX	незадовільно з можливістю повторного складання
0 - 34	F	незадовільно з обов'язковим повторним вивченням дисципліни

Згідно з чинним «Порядком організації і проведення заліків, диференційованих заліків, екзаменів у Вінницькому національному технічному університеті» (Вінниця : ВНТУ, 2016) на останньому тижні теоретичного навчання викладач має:

— виставити бальну оцінку кожного аспіранта з дисципліни в журналі успішності аспірантів;

— оголосити аспірантам денної форми навчання отримані бальні оцінки з дисципліни під час практичних, семінарських занять або консультацій в присутності всієї групи.

У випадку, коли формою підсумкового контролю з дисципліни є диференційований залік, залікова оцінка визначається в балах за результатами виконання всіх видів навчальної роботи протягом триместру.

Бали за кожен модуль (МБО) складаються з двох компонентів – балів поточного контролю та балів модульного контролю. Причому бали за модульний контроль (контрольна робота, колоквиум, тест) мають становити не менше, ніж 40% МБО).

Аспіранти, які за сумою балів модульного контролю у семестрі мають БОД 60 балів і вище, можуть, за їхнім бажанням, бути:

— звільнені від складання диференційованого заліку і отримати оцінку «зараховано» за національною шкалою та оцінку за шкалою ЄКТС, відповідну бальній оцінці з дисципліни;

— допущені до складання диференційованого заліку з метою підвищення оцінки.

Форму проведення диференційованого заліку визначає кафедра.

До складання диференційованого заліку з кожної дисципліни допускаються всі аспіранти, які виконали навчальний план з цієї дисципліни, а також стану їхніх справ з інших дисциплін.

Аспіранти, які виконали навчальний план з дисципліни, що передбачає вчасне виконання та позитивне оцінювання всіх передбачених робочою програмою дисципліни практичних і семінарських занять, індивідуальних завдань тощо, та набрали кількість балів у межах FX (35-59), допускаються до складання диференційованого заліку з необхідністю додаткового вивчення програмного матеріалу з дисципліни.

Якщо аспірант виконав навчальний план з дисципліни, але не отримав залік за результатами навчання в семестрі (БОД менше, ніж 35 балів), залік може бути виставлений за результатами виконання ним підсумкової контрольної роботи, усного опитування, тестування в день, визначений розкладом заліково-екзаменаційної сесії (диференційований залік).

Аспірант може підвищити БОД, яку він отримав за результатами КМС, в результаті складання диференційованого заліку в період сесії. При цьому БОД підвищується до нижнього рівня балів оцінки, отриманої в результаті складання диференційованого заліку.

Аспірантам, які не виконали навчальний план з дисципліни, викладач визначає обсяг додаткової роботи для вивчення цієї дисципліни і термін складання диференційованого заліку. Диференційований залік ці аспіранти складають після закінчення заліково-екзаменаційної сесії за умови повного виконання навчального плану з дисципліни.

7. Застосування сучасних технологій викладання та навчання

Підготовка фахівців освітньо-наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 172 - Телекомунікації та радіотехніка здійснюється шляхом ефективного поєднання традиційних методик навчання та сучасних педагогічних технологій, таких як інформаційно-комунікаційне навчання, навчання із залученням інтерактивних методик, навчання за технологією тренінгу.

Сучасні інформаційні освітні технології створюють можливості для ефективного використання у навчальній та науково-дослідницькій діяльності інформаційних ресурсів та електронних систем телекомунікацій. Для підготовки фахівців третього рівня освіти зі спеціальності 172 - Телекомунікації та радіотехніка застосування сучасних інформаційних технологій сприяє формуванню та удосконаленню загальних та фахових компетентностей.

Запровадження у навчальному процесі інтерактивних методів навчання таких як метод групової роботи, синектика, дискусії, рольові ігри, кейс-метод, метод портфоліо, метод проектів, проведення наукових семінарів та конференцій сприяють розвитку дослідницької, творчої та пізнавальної діяльності аспірантів.

Методики тренінгового навчання у вигляді виконання пошукових, розрахункових та творчих завдань з використанням сучасних інформаційних технологій, роботи з базами бібліографічних, статистичних та інших видів даних, проходження асистентської практики, апробація результатів самостійного наукового дослідження на наукових конференціях, семінарах тощо забезпечують поглиблення основних загальних та фахових компетентностей фахівців освітньо-наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 172 - Телекомунікації та радіотехніка.

Застосування сучасних педагогічних технологій при підготовці фахівців освітньо-наукового ступеня доктора філософії дають можливість:

- підвищити інтенсивність навчального процесу;
 - сприяти посиленню ролі методів активного пізнання у навчальному процесі;
 - підвищити ефективність навчання за рахунок його індивідуалізації;
 - сприяти підвищенню інформатизації суспільства;
- оволодіти методологією наукової та педагогічної роботи,
 - розвивати уміння, навички та інші компетентності здобувачів ступеня доктора філософії, необхідні для здійснення самостійних наукових досліджень, розв'язання комплексних проблем у галузі професійної та дослідницько-інноваційної діяльності;
 - сприяти розвитку комунікативних здібностей аспірантів;
 - науковим керівникам - систематично контролювати виконання освітньо-наукової програми та навчального плану підготовки фахівців освітньо-наукового ступеня доктора філософії, здійснювати систематичне керівництво самостійного наукового дослідження аспіранта, аналізувати його результати, а також контролювати хід виконання індивідуального плану наукової роботи аспіранта.

8. Науково-дослідницька робота аспіранта

Система науково-дослідницької роботи аспірантів є невід'ємною складовою підготовки висококваліфікованих фахівців, здатних самостійно вести науковий пошук, творчо вирішувати конкретні професійні, наукові та соціальні завдання. Науково-дослідницька робота аспіранта здійснюється під керівництвом наукового керівника, умовно може бути розділена на підготовчий та основний етапи та включає наступні види діяльності. На підготовчому етапі аспірант:

1. Обирає тему наукового дослідження та обґрунтовує актуальність обраної теми дослідження. Здійснює перегляд каталогів захищених дисертацій і знайомиться з вже виконаними на кафедрі дисертаційними роботами. Опрацьовує новітні результати досліджень в обраній та суміжних сферах науки. Ознайомлюється з аналітичними оглядами і статтями у фахових виданнях, проводить консультації з фахівцями з метою виявлення маловивчених наукових проблем і питань, що є актуальними. Вивчає та аналізує основні підходи та позиції наукових шкіл і течій у вирішенні досліджуваної проблеми; уточнює термінологію в обраній галузі знань. Здійснює пошук літературних джерел з обраної теми.

2. Проводить планування дисертаційної роботи шляхом складання індивідуального плану аспіранта; робочого плану аспіранта.

3. Здійснює постановку цілей і завдань дисертаційної роботи. Визначає об'єкт і предмет наукового дослідження.

4. Обирає методи (методику) проведення дослідження.

5. Здійснює опис процесу наукового дослідження у дисертаційній роботі шляхом формування плану-проспекту, який являє собою реферативний виклад питань, за якими надалі буде систематизуватися весь зібраний фактичний матеріал.

Під час основного етапу науково-дослідницької роботи аспірант:

1. Проводить науково-дослідницькі роботи відповідно до профілю ОНП аспірантури, з використанням фундаментальних і прикладних дисциплін, що викладаються. Займається науковою роботою з виконання теоретичної та практичної частини дослідження.

2. Аналізує та узагальнює результати наукового дослідження на основі сучасних міждисциплінарних підходів, застосування наукових методологічних принципів та методичних прийомів дослідження, використання в дослідженні тематичних інформаційних ресурсів, провідного вітчизняного і зарубіжного досвіду з тематики дослідження.

3. Здійснює підготовку та видання публікацій за темою дисертації: монографій та наукових публікацій у фахових виданнях і міжнародних виданнях, включених у міжнародні наукометричні бази даних, наукових публікацій в іноземних виданнях, наукових публікацій в інших виданнях.

4. Проводить апробацію результатів наукових досліджень шляхом участі у наукових конференціях (з опублікуванням тез доповіді): у міжнародних та зарубіжних конференціях; у всеукраїнських конференціях; у регіональних та міжвузівських конференціях, у наукових семінарах. Бере участь у конкурсах наукових робіт.

5. Бере участь у роботі Наукового товариства студентів та аспірантів Вінницького національного технічного університету.

6. Залучається до виконання держбюджетної або госпдоговірної тематики в рамках державних, міжвузівських або університетських грантів, а також індивідуальних планів кафедри.

7. Якщо за науковими результатами наукового дослідження було отримано винахід, то аспірантом готуються та подаються документи для отримання патенту на винахід (авторське свідоцтво).

8. Займається проведенням досліджень та підготовкою дисертаційної роботи, формулюванням висновків дисертаційної роботи.

9. Здійснює оцінку отриманих результатів, які обговорюються на засіданні секції, а потім виносяться для обговорення та дискусії на засіданні кафедри.

10. Проходить попередню експертизу дисертації на кафедрі (передзахист).

11. Займається роботою з підготовки рукопису дисертації.

12. Працює над створенням нових перспективних засобів, в організації робіт щодо практичного використання та впровадження результатів дослідження.

9. Проміжна та підсумкова атестації

Атестація аспірантів здійснюється відповідно до навчального плану підготовки докторів філософії за спеціальністю 172 - Телекомунікації та радіотехніка. В процесі підготовки докторів філософії використовують дві форми атестації: проміжну і підсумкову. Відповідно до діючих нормативно-правових документів Міністерства освіти і науки України та Вінницького національного технічного університету підсумкова атестація випускників, що завершують навчання за освітньо-науковими програмами доктора філософії, є обов'язковою.

Метою проміжної атестації є контроль за виконанням індивідуального плану аспіранта за всіма складовими, передбаченими навчальним планом. Проміжна атестація включає два модулі:

1. Теоретичний модуль.
2. Науково-дослідницький.

1. Атестація за теоретичним модулем передбачає складання диференційованих заліків відповідно до навчального плану підготовки докторів філософії за спеціальністю 172 - Телекомунікації та радіотехніка.

2. Встановлення відповідності рівня науково-дослідницької підготовки вимогам, що висуваються до доктора філософії за спеціальністю 172 - Телекомунікації та радіотехніка, передбачає проведення прилюдного захисту результатів науково-дослідницької роботи, які представлені у вигляді дисертаційної роботи. Підсумкову атестацію здійснює Спеціалізована Вчена рада, склад якої затверджено Міністерством освіти і науки України на підставі чинних нормативно-правових документів. Нормативною формою підсумкової атестації є захист дисертації на здобуття вченого ступеня доктора філософії зі спеціальності 172 - Телекомунікації та радіотехніка.

На дисертаційну роботу доктора філософії за спеціальністю 172 - Телекомунікації та радіотехніка покладається основна дослідницька і фахова кваліфікаційна функція, яка виражається у здатності здобувача ступеня доктора філософії вести самостійний науковий пошук, вирішувати прикладні наукові завдання і здійснювати їхнє наукове узагальнення у вигляді власного внеску у розвиток сучасної науки і практики. Вона являє собою результат самостійної наукової роботи аспіранта і має статус інтелектуального продукту на правах рукопису.

Підсумкова атестація аспірантів, що повністю виконали ОНП підготовки докторів філософії в аспірантурі Вінницького національного технічного університету, завершується врученням диплому з додатком встановленого зразка про досягнення третього (освітньо-наукового) рівня освіти «доктор філософії» за спеціальністю - Телекомунікації та радіотехніка присудження кваліфікації науковий співробітник-консультант.

10. Внутрішня та зовнішня системи забезпечення якості освітньої та наукової складових підготовки докторів філософії

Головною метою Болонського процесу є досягнення відкритості, доступності освіти, її привабливості та конкурентоспроможності. Серед провідних принципів Болонської декларації є досягнення високої якості освіти завдяки єдиній методології і технології управління якістю, розвиток зв'язків в межах Європейської асоціації забезпечення якості навчання.

Важливою складовою освітніх перетворень є підготовка професорсько-викладацьких кадрів, здатних забезпечити якість навчання. Спираючись на останні досягнення науки і практики з психології та педагогіки, теорії управління вважається, що викладач сьогодні — це людина з притаманними йому управлінськими, організаторськими, комунікативними та іншими якостями. Особистість викладача, його професіоналізм, педагогічна майстерність і культура відіграють вирішальні роль у процесі підготовки докторів філософії — компетентних, творчих, здатних до прийняття рішень і відповідальних за свою діяльність.

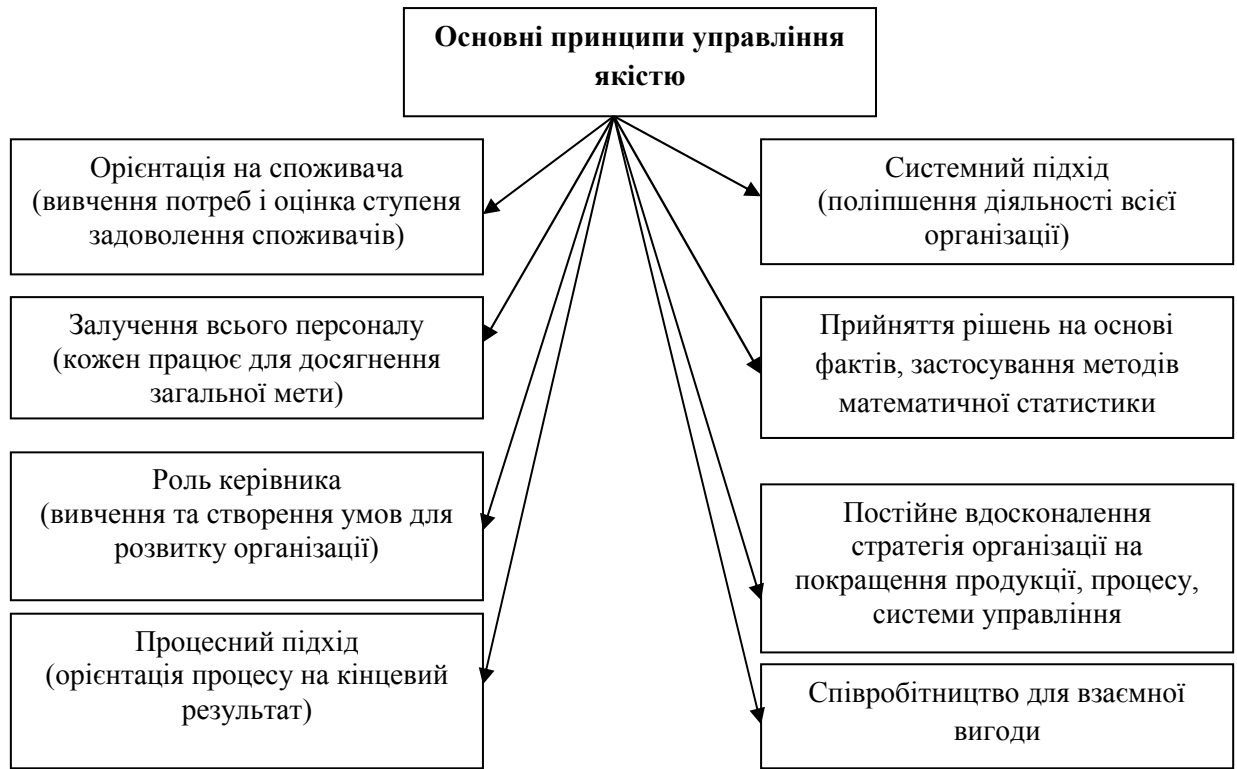
Паралельно зі створенням національної системи забезпечення якості освіти у Вінницькому національному технічному університеті створено внутрішню систему управління якістю освіти, що складається з взаємопов'язаних елементів.

Обов'язковою умовою внутрішньої системи управління якістю ВНТУ є її відповідність до системи стандартів вищої освіти України та Європи.

Ефективне управління якістю освітнього процесу сприяє забезпеченню високою конкурентоспроможності докторів філософії та успішному розвитку університету, що має на меті система управління якістю освіти.

Схема контролю якості навчального процесу і підготовки докторів філософії у ВНТУ

Важливим чинником забезпечення якості освітнього процесу у вищому навчальному закладі і, зокрема, у Вінницькому національному технічному університеті є діяльність професорсько-викладацького складу, показниками якої є технології, методи та засоби, що використовуються у викладанні навчальних дисциплін, рівень професійної компетентності та педагогічної майстерності викладачів, участь у науковій роботі, керівництві підготовкою докторів філософії, написання навчально-методичної літератури - підручників, навчальних посібників, методичних рекомендацій.

У відповідності до розділу V Закону України про вищу освіту в університеті створено систему внутрішнього забезпечення якості освітньої діяльності та вищої освіти, ядром якої став Центр моніторингу якості освіти та інновацій навчального процесу.

Система внутрішнього забезпечення якості освітньої діяльності та вищої освіти передбачає здійснення таких процедур і заходів:

- 1) визначення принципів та процедур забезпечення якості вищої освіти;
- 2) здійснення моніторингу та періодичного перегляду освітніх програм;
- 3) щорічне оцінювання аспірантів, науково-педагогічних працівників ВНТУ та регулярне оприлюднення результатів таких оцінювань;
- 4) забезпечення підвищення кваліфікації педагогічних, наукових і науково-педагогічних працівників;
- 5) забезпечення наявності необхідних ресурсів для організації освітнього процесу, у тому числі самостійної роботи аспірантів, за кожною освітньою програмою;
- 6) забезпечення наявності інформаційних систем для ефективного управління освітнім процесом;
- 7) забезпечення ефективної системи запобігання та виявлення академічного плагіату у наукових працях працівників ВНТУ і аспірантів;
- 8) інших процедур і заходів (ст. 16 Закону України про вищу освіту).

Функціонування системи внутрішнього забезпечення якості вищої освіти має забезпечити підготовку докторів філософії, які відповідають сучасним вимогам, підвищення рівня управління структурними підрозділами університету, посилити відповідальність учасників навчально-виховного процесу, сприяти покращанню іміджу ВНТУ.

11. Результати навчання та науково-дослідницької діяльності аспірантів

Відповідно до ст. 5 Закону України «Про вищу освіту» результати навчання та науково-дослідницької діяльності аспірантів мають бути представлені через набуття ними теоретичних знань, умінь, навичок та інших компетентностей достатніх для продукування нових ідей, розв'язання комплексу проблем у галузі професійної та (або) дослідницької діяльності, оволодіння методологією наукової та педагогічної діяльності, а також проведення власного дослідження результати якого мають наукову новизну, теоретичну та практичну значимість.

Основні результати навчання та науково-дослідницької діяльності аспірантів мають бути представлені такими складовими:

1. Прослуховування за спеціальністю дисциплін циклу професійної підготовки.
2. Складання заліків відповідно до навчального плану теоретичної підготовки.
3. Підготовка дисертаційної роботи, яка рекомендована кафедрою до захисту на спеціалізованій вченій раді університету.
4. Публікація за темою дисертації не менше 5-ти статей у фахових виданнях, з яких не менше як 1 стаття має бути опублікована у виданнях, які входять до міжнародних наукометричних баз даних (кількість та направленість публікацій повинна задовольняти вимоги до дисертацій на здобуття ступеня доктора філософії).
5. Апробація результатів дисертаційної роботи шляхом участі в роботі не менше 4-ох вітчизняних та міжнародних конференцій.
6. Впровадження результатів науково-дослідницької роботи у практичну діяльність.

12. Програмні (загальні та фахові) компетентності випускників аспірантури

За результатами виконання ОНП підготовки докторів філософії за спеціальністю 172 – Телекомунікації та радіотехніка випускники аспірантури набувають загальні та фахові компетентності (табл. 2).

**Характеристика загальних та фахових компетентностей випускників
аспірантури за спеціальністю 172 – Телекомунікації та радіотехніка**

Вид компетентності	Зміст компетентності
1. Професійна підготовка	<p>Набуття глибоких знань зі спеціальності 172 – Телекомунікації та радіотехніка, за якою аспірант проводить дослідження, зокрема засвоєння основної концепції, розуміння теоретичної та практичної проблеми, сучасного стану наукових знань за обраною спеціальністю, оволодіння термінологією з досліджуваного наукового напрямку, у тому числі:</p> <p>1.1 Володіння навиками модуляції та детектування аналогових сигналів</p> <p>1.2 Володіння навиками кодування та обробки цифрових сигналів</p> <p>1.3 Розуміння актуальних проблеми теорії та принципів побудови радіотехнічних систем і телекомунікаційних мереж</p> <p>1.4 Володіння навичками розробки функціональних і принципових схем типових блоків і вузлів радіотехнічних і телекомунікаційних систем</p> <p>1.5 Здатність ставити задачі моделювання, здійснювати аналіз і синтез структурних та функціональних моделей радіотехнічних пристроїв і систем</p> <p>1.6 Здатність ставити задачі моделювання, здійснювати аналіз і синтез структурних та функціональних моделей засобів телекомунікацій та обладнання мереж</p> <p>1.7 Розуміння основ теорії передачі інформації в радіотехнічних і телевізійних системах</p> <p>1.8 Володіння навиками обробки інформації</p> <p>1.9 Володіння навиками аналізу і синтезу аналогових НВЧ пристроїв радіотехнічних і телевізійних систем</p> <p>1.10 Володіння навиками аналізу і синтезу цифрових радіотехнічних і телевізійних пристроїв</p> <p>1.11 Розуміння основ теорії передачі та обробки інформації в телекомунікаційних системах і мережах</p> <p>1.12 Володіння навиками обробки інформації</p> <p>1.13 Володіння навиками аналізу і синтезу НВЧ засобів телекомунікаційних систем і мереж</p> <p>1.14 Володіння навиками аналізу і синтезу цифрових засобів телекомунікаційних систем і мереж</p>
2. Загальнонаукові (філософські) компетентності	<p>Оволодіння компетентностями, спрямованими на формування системного наукового світогляду, професійної етики та загального культурного кругозору, у тому числі:</p> <p>2.1 Розуміння історії, джерел і форм наукової раціональності</p> <p>2.2 Аксіологічний аналіз інтелектуальних і суспільних процесів</p> <p>2.3 Вміння логічно й стилістично правильно вибудовувати письмові й усні тексти довільної тематики</p> <p>2.4 Вміння ефективно і переконливо доносити свою думку до</p>

	<p>слухача</p> <p>2.5 Наукова доброчесність і етика науки</p> <p>2.6 Соціальна відповідальність інтелектуала</p>
3. Універсальні навички дослідника	<p>Набуття навичок з усної та письмової презентації результатів власного наукового дослідження, застосування сучасних інформаційних технологій у науковій діяльності, організації та проведення навчальних занять, управління науковими проектами, реєстрації прав інтелектуальної власності, у тому числі:</p> <p>3.1 Здатність ставити задачі математичного моделювання</p> <p>3.2 Здатність здійснювати аналіз і синтез структурних моделей</p> <p>3.3 Здатність здійснювати аналіз і синтез функціональних моделей</p> <p>3.4 Здатність здійснювати аналіз і синтез інформаційних моделей</p> <p>3.5 Здатність здійснювати ідентифікацію об'єктів математичними моделями</p> <p>3.6 Здатність здійснювати обробку даних ідентифікаційного експерименту</p> <p>3.7 Здатність здійснювати чисельне моделювання</p> <p>3.8 Здатність здійснювати імітаційне моделювання</p> <p>3.9 Володіння інструментальними засобами моделювання</p> <p>3.10 Володіння навичками застосування моделювання в типових наукових задачах</p> <p>3.11 Здатність до свідомої самоосвіти; здатність до критики й самокритики; креативність, здатність до системного мислення.</p> <p>3.12 Розуміння змісту поняття «педагогічна технологія»; наявність системи спеціальних знань щодо організації педагогічного процесу у вищих навчальних закладах та використання педагогічних технологій у вищій освіті; базові знання в галузі сучасних інформаційних технологій; базові знання з педагогіки та психології вищої школи, необхідні для освоєння загальнопрофесійних дисциплін).</p> <p>3.13. Здатність до письмової й усної комунікації рідною мовою; навички управління інформацією; дослідницькі навички; знання інформаційних технологій, їх можливостей для розв'язання задач з предметної галузі та у навчальному процесі.</p> <p>3.14 Здатність до практичного застосування теоретичних основ професійної діяльності; уміння здійснювати системний аналіз освітніх процесів і явищ; методична готовність до популяризації педагогічних інновацій.</p> <p>3.15 Здатність до проектування цілей навчання й прогнозування шляхів професійного становлення майбутнього спеціаліста; уміння конструювати методичні підходи і здатність передбачати можливі результати їх впровадження; володіння методами, технологіями, способами педагогічної взаємодії, методами навчання; уміння відбирати ефективні технології навчання та виховання; здатність використовувати засвоєнні знання для</p>

	<p>проектування новітніх педагогічної технології</p> <p>3.16 Володіння термінологією основних положень трансферу технологій</p> <p>3.17 Давати оцінку поточній ситуації при організації трансферу технологій</p> <p>3.18 Володіння термінологією категоріального апарату у галузі комерціалізації результатів наукових досліджень</p> <p>3.19 Володіння організаційно-економічним механізмом комерціалізації різних результатів наукових досліджень</p> <p>3.20 Володіння технологією та навичками реєстрації прав на результати інтелектуальної діяльності, оцінки об'єктів інтелектуальної власності</p> <p>3.21 Володіння навичками планування та управління процесом комерціалізації інтелектуального продукту та оцінювання ризиків комерціалізації результатів наукових досліджень</p> <p>3.22 Основи управління проектами</p> <p>3.23 Планування і контроль проекту</p> <p>3.24 Управління основними областями знань проектів</p>
<p>4. Мовні компетентності</p>	<p>Здобуття компетентностей, достатніх для представлення та обговорення своїх наукових результатів іноземною мовою в усній та письмовій формах, розуміння іншомовних наукових текстів з відповідної спеціальності, у тому числі:</p> <p>4.1 Розуміння на слух інформації фахової тематики</p> <p>4.2 Вміння обговорювати фахові проблеми</p> <p>4.3 Вміння представити наукові результати в письмовому вигляді</p> <p>4.4 Вміння читати і аналізувати літературу з фаху</p> <p>4.5 Розуміння особливостей англійського наукового дискурсу</p> <p>4.6 Володіння англійською мовою на рівні користувач початківець</p>

13. Перспективи працевлаштування випускників аспірантури

Результатами виконання ОНП підготовки докторів філософії за спеціальністю 172 – Телекомунікації та радіотехніка, присвоєння їх відповідної академічної та професійної кваліфікації згідно Класифікатору професій ДК 003:2010, затвердженого Наказом Держспоживстандарту України від 28.07.2010 за № 327 та враховуючи реальні потреби ринку праці випускники аспірантури мають такі перспективи працевлаштування:

1. Посада викладача університету та вищого навчального закладу (код 2310).
2. Посада наукового співробітника науково-дослідницької, виробничої установи (код 2144.1).
3. Посада наукового співробітника-консультанта науково-дослідницької, виробничої установи (код 2149.1).

Додаток А
Розподіл змісту освітньо-наукової програми та максимальний навчальний час
за дисциплінами підготовки

Код	Назва дисципліни	Загальний обсяг	
		кредитів	годин
1	<i>Нормативні навчальні дисципліни</i>		
1.1	<i>Цикл загальної підготовки</i>		
1.1.1	Філософсько-світоглядні засади сучасної науки й цивілізації	3	90
1.1.2	Іноземна мова наукового спрямування	6	180
1.1.3	Сучасні педагогічні технології у вищих навчальних закладах	3	90
1.1.4	Математичне моделювання в наукових дослідженнях	3	90
1.2	<i>Цикл професійної підготовки</i>		
1.2.1	Кодування та обробка сигналів	5	150
1.2.2	Прикладні методи аналізу в радіотехніці та телекомунікаціях	5	150
Разом		25	750
2	<i>Вибіркова частина</i>		
2.1	<i>Дисципліни вибору ВНЗ</i>		
2.1.1	<i>Цикл професійної підготовки</i>		
2.1.1.1	Моделювання телекомунікаційних та радіотехнічних пристроїв і систем	8	240
Разом		8	240
2.2	<i>Дисципліни вільного вибору здобувача</i>		
2.2.1.	<i>Цикл загальної підготовки</i>		
2.2.1.1	<i>Блок загальнонаукових компетентностей</i>		
2.2.1.1.1	Усна й письмова текстологічна культура	3	90
2.2.1.1.1	Основи ораторського мистецтва	3	90
2.2.1.1.1	Етика й раціональність в науковому дослідженні	3	90
2.2.1.1.1	Сучасні тенденції розвитку науки як суспільного інституту	3	90
2.2.1.2	<i>Блок універсальних навичок дослідника</i>		
2.2.1.2.1	Трансфер технологій та комерціалізація інтелектуальних продуктів	3	90
2.2.1.2.1	Основи управління науковими проектами	3	90
2.2.1.3	<i>Блок мовних компетентностей</i>		
2.2.1.3.1	Ділова англійська мова та академічне письмо	3	90
2.2.1.3.1	Англійська мова	3	90
2.2.2	<i>Цикл професійної підготовки</i>		
2.2.2.1	<i>Блок спеціальних дисциплін "Радіотехнічні та телевізійні пристрої і системи"</i>	8	240

2.2.2.1.1	Методи та засоби обробки інформації в радіотехнічних і телевізійних системах	4	120
2.2.2.1.2	Аналіз і синтез пристроїв радіотехнічних і телевізійних систем	4	120
2.2.2.1	Блок спеціальних дисциплін "Телекомунікаційні системи та мережі"	8	240
2.2.2.1.1	Методи та засоби обробки інформації в телекомунікаційних системах та мережах	4	120
2.2.2.1.2	Аналіз і синтез засобів телекомунікаційних систем та мереж	4	120
Разом (дисципліни за вибором здобувача)		17	510
Разом (вибіркова частина)		25	750
Разом		50	1500

Додаток Б

Зміст дисциплін та структурно-логічна схема

Дисципліна	Змістовні модулі	Зміст
1.1.1 Філософсько-світоглядні засади сучасної науки й цивілізації	Загальне розуміння науки як породження й цивілізації й чинника цивілізаційного розвитку	Наука як породження цивілізації: походження, історичні форми, проблема критеріїв науковості.
		Суспільні запити й проблема мінливих меж наукового пізнання.
		Критерії науковості в історичній динаміці: як вони могли би змінитися після створення штучного інтелекту?
		Чи дорівнює зміна технологічних епох зміні цивілізацій?
		Світоглядно-ціннісний вплив на наукові досягнення в цивілізаціях різних типів.
		Чи є наукова картина світу світоглядом?
		Як пов'язані наукова і соціальна революції?
	Філософсько-світоглядні засади сучасної науки в соціальному контексті.	Що таке істина й реальність в науці? Межі наукового релятивізму.
		Приклад соціального впливу на науку: проблема нескінченності й парадоксу.
		Приклад соціального впливу на науку: проблема експерименту.
		Приклад соціального впливу на науку: проблема редукціоністського пояснення.
		Проблема сенсу наукової діяльності.
	1.1.2 Іноземна мова наукового спрямування	1. Лінгвістичні основи перекладу
Підготовка і написання реферату з прочитаної		

		іноземною мовою літератури по темі дисертаційного дослідження.
		Аудіювання текстів фахового спрямування та узагальнення змісту в усній та письмовій формах.
	2. Функціонування мовних одиниць в комунікативно – мовленнєвих ситуаціях фахового і наукового спілкування	Реферування та анотування літератури з Фаху.
		Обговорення наукової роботи, виконання дослідження та результатів в режимі монологічного та діалогічного мовлення.
		Читання фахових текстів з різними цільовими установками на обсяг отриманої інформації. Проектні роботи, презентації результатів досліджень.
1.1.3. Сучасні педагогічні технології у вищих навчальних закладах	1. Технології навчання в сучасній освіті	Технологічний підхід у навчанні Проектування професійно-орієнтованих технологій навчання
	2. Сучасні педагогічні технології навчання в технічних ВНЗ	Програмоване навчання
		Технологія модульного навчання
		Технологія проблемного навчання
		Інтерактивні технології навчання
1.1.4. Математичне моделювання в наукових дослідженнях	1. Основні види математичних моделей	Види моделей і постановка задачі математичного моделювання.
		Структурні моделі.
		Функціональні моделі.
		Інформаційні моделі.
	2. Ідентифікація об'єктів моделювання	Ідентифікація об'єктів математичними моделями.
		Обробка експериментальних даних.
	3. Реалізація і використання математичних моделей	Чисельне моделювання.
		Імітаційне моделювання.
		Інструментальні засоби моделювання.
		Моделі в наукових задачах.

1.2.1 Кодування та обробка сигналів	1. Модуляція та детектування аналогових сигналів	Основні методи і засоби модуляції та детектування аналогових неперервних та імпульсних сигналів
		Надмірність повідомлень, інформаційних характеристик аналогових джерел повідомлень
		Методи підвищення достовірності інформації, що передається
	2. Кодування та обробка цифрових сигналів	Методи модуляції і кодування дискретних і цифрових сигналів
		Програмна та апаратна реалізація систем аналізу сигналів
		Алгоритми цифрової обробки сигналів в телекомунікаційних технологіях
1.2.2 Прикладні методи аналізу в радіотехніці та телекомунікаціях	1. Теорія побудови радіотехнічних систем і телекомунікаційних мереж	Тенденції розвитку науки та техніки в галузі радіотехніки та зв'язку
		Принципи побудови та функціонування радіотехнічних систем і телекомунікаційних мереж
		Типові структурні схеми радіотехнічних систем і телекомунікаційних мереж
	2. Комп'ютерні методи дослідження радіотехнічних систем і телекомунікаційних мереж	Комп'ютерні способи організації пристроїв і засобів радіотехнічних систем і телекомунікаційних мереж
		Комп'ютерні методи дослідження систем, проведення порівняльного аналізу
		Методи пошуку оптимальних рішень
		Математичні методи розв'язання прикладних задач, в тому числі і формалізовані методи, орієнтованих на використання комп'ютерів

2.1.1.1 Моделювання телекомунікаційних та радіотехнічних пристроїв і систем	1. Моделювання радіотехнічних пристроїв і систем	Принципи та методи моделювання радіотехнічних пристроїв і систем при дії детермінованих та випадкових сигналів
		Класифікація способів подання моделей радіотехнічних пристроїв і систем
		Методи та засоби програмного моделювання сигналів та процесів у радіотехнічних пристроях і системах
	2. Моделювання телекомунікаційних засобів і мереж	Фізичні явища та процеси, які визначають роботу сучасних пристроїв і засобів телекомунікацій
		Технології створення інформаційних ресурсів в телекомунікаційних системах
		Методи моделювання елементів телекомунікаційних мереж
2.2.1.1.1 Усна й письмова текстологічна культура	Загальне поняття тексту. Культура й стилістика тексту	Текст як інформаційне ціле. Структура й одиниці тексту.
		Культура й прагматика тексту.
		Функціонально-стильові різновиди тексту.
	Практичні аспекти якісного створення письмових і усних текстів	Створення тексту.
		Редагування тексту.
		Сприйняття тексту.
2.2.1.1.1 Основи ораторського мистецтва	Поняття й історичні форми риторики. Засади ораторського мистецтва	Загальне поняття риторики, історія її розвитку.
		Поняття риторичного ідеалу. Риторичний ідеал в університеті.
		Аксіологічні й етичні засади ораторського мистецтва.
	Практичні аспекти мовно-риторичної компетентності	Вплив як базове поняття риторики.
		Виступ, промова, діалог.
		Риторична рефлексія.
2.2.1.1.1 Етика й раціональність в науковому дослідженні	Соціальна природа науки та роль етики у функціонуванні	Взаємозв'язок раціональності й етики в діяльності наукових спільнот (історія і сучасність).

	наукової спільноти.	Рівні суспільного впливу на науку, природа наукових етичних кодексів.
		Амбівалентність науки і проблема відповідальності вченого в сучасних наукових практиках: юридичний, ціннісний і етичний аспекти.
	Етично проблемні зони сучасних наукових досліджень	Засоби знищення, засоби контролю над людиною, засоби трансформації особистості. століття.
		Біоетика як феномен XXI століття.
		Ключові етичні дискусії сучасності: евтаназія, клонування, симулювання реальності, нейротехнології.
2.2.1.1.1 Сучасні тенденції розвитку науки як суспільного інституту	Загальне розуміння науки як соціального інституту та її впливу на людську природу	Наука як чинник суспільних змін і соціальний інститут.
		Програмування майбутнього як ціннісна і технологічна проблема. Чи можна керувати науковим прогресом?
		Наука як чинник змін людської природи: перспектива транс гуманізму.
	Ключові сфери майбутніх науково-технологічних трансформацій суспільства: можливі сценарії	Наука і майбутнє держави та соціальної організації.
		Наука і майбутнє війни та тероризму.
		Наука як аксіологічне явище і чинник ринку.
2.2.1.2.1. Трансфер технологій та комерціалізація інтелектуальних продуктів	Поняття та суть технології як об'єкта трансферу	Вступ. Поняття та суть технології як об'єкта трансферу та організаційні механізми трансферу технологій
		Організація інноваційного процесу на підприємстві. Державне регулювання та підтримка інноваційної діяльності
		Регулювання трансферу технологій та методи вартісної оцінки об'єкта трансферу
		Процес міжнародного

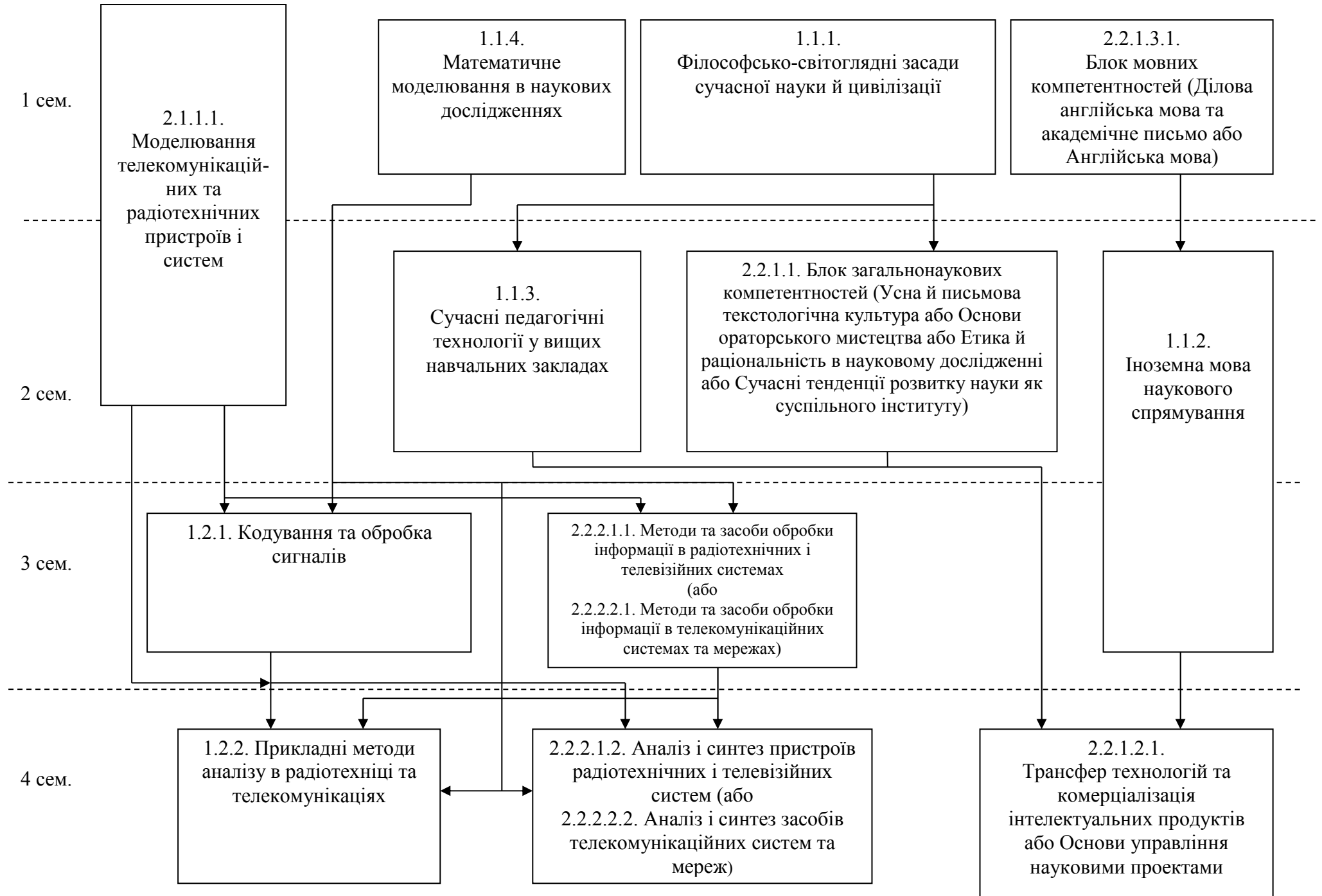
		трансферу технологій та його етапи
	Сутність та принципи комерціалізації результатів наукових досліджень та інтелектуальних продуктів	Поняття, значення та основні способи комерціалізації інтелектуальних продуктів
		Комерціалізація наукових досліджень та інтелектуального продукту.
		Ліцензування інтелектуальної власності як форма комерціалізації
		Регулювання комерціалізації об'єктів авторського права
		Правове становище учасників відносин щодо комерціалізації інтелектуальної власності
2.2.1.2.2 Основи управління науковими проектами	Технології навчання в сучасній освіті	Технологічний підхід у навчанні
		Проектування професійно-орієнтованих технологій навчання
	Сучасні педагогічні технології навчання в технічних ВНЗ	Програмоване навчання
		Технологія модульного навчання
		Технологія проблемного навчання
2.2.1.3.1 Ділова англійська мова та академічне письмо	Мовні особливості англійської мови наукового дискурсу.	Особливості риторики, стилістики та жанрової організації сучасного англійського наукового дискурсу.
		Диференціація української та англійської наукових дискурсів.
		Написання наукових текстів та документів.
		Написання ділових листів та документів різних типів.
2.2.1.3.2. Англійська мова	Основи граматичної та лексико-семантичної структур сучасної англійської мови	Основи синтаксису сучасної англійської мови.
		Базова лексика та словосполучення, що відносяться до сфер найближчого особистого значення.
		Читання та аудіювання коротких і простих текстів, що містять конкретну і

		передбачувану інформацію.
		Монологічне та діалогічне мовлення щодо сфери невідкладних потреб.
		Письмові описи явищ і подій на дуже знайомі теми.
2.2.2.1.1 Методи та засоби обробки інформації в радіотехнічних і телевізійних системах	1. Основи теорії передачі інформації	Процеси обробки та передачі інформації, перетворення повідомлення у сигнал, види інформаційних сигналів
		Основні різновиди та класифікація каналів передачі інформації
		Основи теорії багатоканальної передачі інформації, основні інформаційні характеристики каналів передачі інформації
		Основні відомості про організацію мережі передачі інформації, структуру апаратури і каналів передачі інформації
	2. Методи та засоби обробки інформації	Сучасні методів теорії інформації, сигналів та кодування в радіотехнічних системах
		Алгоритми завадостійкого кодування інформації
Архітектура, принципи функціонування, структурні схеми та типові характеристики засобів обробки інформації		
2.2.2.1.2 Аналіз і синтез пристроїв радіотехнічних і телевізійних систем	1. Аналіз і синтез аналогових НВЧ пристроїв радіотехнічних і телевізійних систем	Види ліній передач і НВЧ пристроїв, теорія НВЧ кіл
		Побудова, параметри та характеристики типових НВЧ пристроїв і класів антен
		Принципи і методи аналізу та синтезу НВЧ пристроїв радіотехнічних систем
	2. Аналіз і синтез цифрових радіотехнічних і	Аналіз та синтез типових цифрових радіотехнічних пристроїв

	телевізійних пристроїв	<p>Засоби аналізу і синтезу функціональних операційних елементів та пристроїв сучасної цифрової апаратури</p> <p>Засоби проектування універсальних, функціонально-орієнтованих або спеціалізованих цифрових радіотехнічних пристроїв</p> <p>Застосування мікроконтролерів, цифрових сигнальних процесорів і ПЛІС</p> <p>Методи організації функціонування керуючих цифрових і мікроконтролерних пристроїв.</p>
2.2.2.2.1 Методи та засоби обробки інформації в телекомунікаційних системах та мережах	1. Теорії передачі та обробки інформації в телекомунікаційних системах і мережах	Процеси обробки та передачі інформації, перетворення повідомлення у сигнал, види інформаційних сигналів
		Основні різновиди та класифікація каналів передачі інформації
		Теорія багатоканальної передачі інформації, основні інформаційні характеристики каналів передачі інформації
		Основні відомості про організацію мережі передачі інформації, структуру апаратури і каналів передачі інформації
	2. Обробка інформації в телекомунікаційних системах та мережах	Сучасні методи теорії інформації, сигналів та кодування в телекомунікаційних системах і мережах
		Алгоритми завадостійкого та надлишкового кодування інформації
Архітектура, принципи функціонування, структурні схеми та типові характеристики засобів обробки інформації		

2.2.2.2.2 Аналіз і синтез засобів телекомунікаційних систем та мереж	1. Аналіз і синтез НВЧ засобів телекомунікаційних систем і мереж	Види ліній передач і НВЧ пристроїв, основи теорії НВЧ кіл, принципи побудови, параметри та характеристики типових НВЧ пристроїв
		Анени мобільного зв'язку, основні параметри та характеристики антен
		Принципи і методів аналізу та синтезу НВЧ засобів телекомунікаційних систем
	2. Аналіз і синтез цифрових засобів телекомунікаційних систем і мереж	Методи аналізу та синтезу типових цифрових засобів телекомунікацій
		Засоби аналізу і синтезу функціональних операційних елементів та пристроїв сучасної цифрової апаратури
		Засоби проектування універсальних, функціонально-орієнтованих або спеціалізованих цифрових пристроїв телекомунікацій
		Застосування мікроконтролерів, цифрових сигнальних процесорів і ПЛІС у телекомунікація
		Методи організації функціонування керуючих цифрових і мікроконтролерних пристроїв

Структурно-логічна схема навчального процесу (освітня складова)

Додаток В
Графік виконання індивідуального плану наукової роботи аспірантами за
ОНП підготовки докторів філософії в аспірантурі Вінницького національного
технічного університету за спеціальністю 172 - Телекомунікації та
радіотехніка
(денна та заочна форми)

Рік навчання	Робота над дисертацією	Публікація статей	Апробація результатів
1 рік навчання			
1 семестр	Структура роботи. Робота з першоджерелами.	-	-
2 семестр	Формування інформаційної бази. Написання теоретичної частини роботи.	1	1
2 рік навчання			
1 семестр	Удосконалення теоретичних засад та оброблення й аналіз даних.	1	-
2 семестр	Описання практичної частини роботи.	-	1
3 рік навчання			
1 семестр	Узагальнення результатів дослідження.	1	1
2 семестр	Представлення рукопису.	-	-
4 рік навчання			
1 семестр	Формування висновків і рекомендацій. Закінчення роботи над дисертацією.	2	1
2 семестр	Оформлення роботи та подання до захисту. Захист дисертації.		

Голова проектної групи _____ Філіпський Ю.К.

Програма розглянута на засіданні кафедри радіотехніки
 Протокол № _____ від _____ 2016 року
 Завідувач кафедри _____ Осадчук О.В.

та затверджена вченою радою факультету радіотехніки, зв'язку та
 приладобудування
 Протокол № _____ від _____ 2016 року

Голова вченої ради факультету _____ Кичак В.М.